

Димчо Дебелянов
Миг

Дали се е случило нявга — не помна,
не знам — ще се случи ли... Тъжен и морен,
аз плувах самин из тълпата огромна
на някакъв град огрешен и позорен.
Над мене, замръзнало в мисъл безумна,
небето немееше странно далече,
а долу се носеше музика шумна
от стъпки, от смях и преплетени речи.
Но горди и сладни очи не зовяха
на уличен пир мойте жажди смирени —
мъжете там хилави воители бяха,
жените — отвъргнати, неми сирени...
В миг глуха вълна над града се пронесе,
в миг всичко в заглъхналост странна потъна,
аз сетих и страх, и молитви в сърце си
и видех света като пропасть бездънна.
Незрими води, с глух и таинствен ромон,
заяляха съня на безбрежия неми
и нямаше там ни надежда, ни спомен —
и нямаше там ни пространство, ни време...
И с поглед стъмен от предсмъртна замая
аз плахо превих колена прималняли,
помислих, че някакъв глас ще вещае
незнаен завет из незнайни скрижали,
че някакъв бог умилен ще разкрие,
след толкова дни на безумства метежни:
защо е тъй горд и надвластен, а ние —
тъй слаби, тъй горестни, тъй безнадеждни!
Напразно, уви! — Невъзпламнал угасна
великият миг на великото чудо,
нов суетен стрем из тълпата ме тласна,
мечтата смени безпощадна пробуда —
и ропот, и смях в тишината нахлуха...
„Пиян е, безумен е!“ — някой прошушна...

Аз станах. — Небето бе празно и глухо...
Аз плачех. — Тълпата бе ледно-бездушна.